

Annie M.G. Schmidt

Jip en Janneke 3

Met tekeningen van Fiep Westendorp

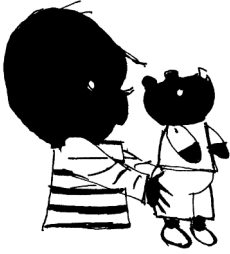

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2009

Inhoud

Pum en Poem	7
Vadertje en moedertje	10
Jip zit vast	13
Ruspen vangen	16
De meloen	18
De papegaai	21
Middeltje tegen drift	24
Torentje bouwen	27
Radijsjes	30
Boodschappen doen	33
Ballen	36
Koud en toch lente	40
Oogjes in de buik	44
Wat een stout kind	47
Opa is er	50
Gietertje	53
Pantoffeltjes	56
Jip is de chef	59
Stoute vader	63
Vliegen	67
Jonas in de walvis	70
Scheren	73
Touwtjespringen	76
Wormen eten	79
Arme Siep	82
De tent	85

Bah, vies 88
Het regent zo 91
Dierentuin 95
Poesjes 98
Siep op de kast 101
In Artis 104
Janneke is jarig 108
Glijbaantje 112
Ballon 116
Pruimen eten 119
Domme Takkie 122
Verven 125
Wip 129
Te veel poesjes 132
Sinterklaas komt 136
Het vriest 141
Soep 144
Bij de dokter 147

Pum en Poem

Tante Truus is op visite. En tante Truus heeft twee meisjes meegebracht. Twee kleine meisjes. Ze heten Poem en Pum. En ze zijn nog niet zo groot als Jip en Janneke.

‘Wil je mijn pop zien?’ vraagt Janneke. En ze komt met Poppejans aandragen.

‘En wil je mijn hondje zien?’ vraagt Jip. En hij sleurt Takkie door de kamer.

Maar Poem en Pum zijn zo vreselijk verlegen.

Ze zeggen niets.

En voor Takkie zijn ze een beetje bang.

‘Ga je mee in de tuin spelen?’ vraagt Janneke.

Maar ze zeggen niets.

‘Zal ik eens op mijn hoofd gaan staan?’ vraagt Jip. En hij gaat op zijn hoofd staan, tegen de piano.

Pum en Poem vinden het wel mooi. Maar ze zwijgen nog steeds.

‘Kunnen ze niet praten?’ vraagt Jip aan tante Truus.

‘Natuurlijk wel,’ zegt tante Truus. ‘Maar ze moeten eerst een beetje wennen.’

‘Een beer!’ roept Pum ineens.

‘Ja, een beer!’ zegt Poem.

En nu gaan ze praten. Ze vinden de beer zo mooi. En ze willen wel in het wagentje zitten. Met de beer. En Jip en Janneke trekken het wagentje. Eerst door de kamer. En dan door de tuin. En dan weer terug, in de kamer. ‘Fijn hè,’ gillen Pum en Poem.

‘Zie je,’ zegt tante Truus. ‘Het ijs is gebroken.’

‘Wat voor ijs?’ vraagt Jip. Hij kijkt rond waar er ergens ijs is.

‘Dat noem je zo,’ zegt tante. ‘Dat betekent dat ze niet meer verlegen zijn.’

En dan gaat tante weg. En Pum en Poem moeten mee. Ze willen niet. Ze willen in het wagentje blijven. En ze zetten een keel op. En ze willen ook de beer niet loslaten.

‘Weet je wat?’ zegt Jip. ‘De beer mag een poosje met jullie mee. Die mag bij jullie logeren. Een week!’

Dat vinden Pum en Poem erg heerlijk. En nu gaan ze braaf mee, met hun moeder.

‘Ze zullen Beer toch niet houden, hè?’ vraagt Jip angstig, als ze weg zijn.

‘Ik weet niet,’ zegt Janneke.

‘Dan roep ik de politie,’ zegt Jip boos.
‘Jongen toch,’ zegt moeder. ‘Wat onaardig, het
zijn zulke kleine meisjes. Wees maar niet bang. We
zullen ze weer op visite vragen de volgende week.’
‘Dan vragen we ze met de beer, hè?’
‘Ja, mét de beer.’
En dan is Jip gerustgesteld.

Vadertje en moedertje

Jip is de vader. En Janneke is de moeder.

En Janneke heeft al tweemaal gevraagd: ‘Wil je nog thee, vader?’

‘Alsjeblieft,’ zegt vader. En dan drinken ze thee.

‘Ik vind het geen leuk spel,’ zegt Jip. ‘Ik vind vader en moeder zijn vervelend. Het is alleen maar theedrinken. Anders niet.’

‘Dat komt omdat we geen kinderen hebben,’ zegt Janneke.

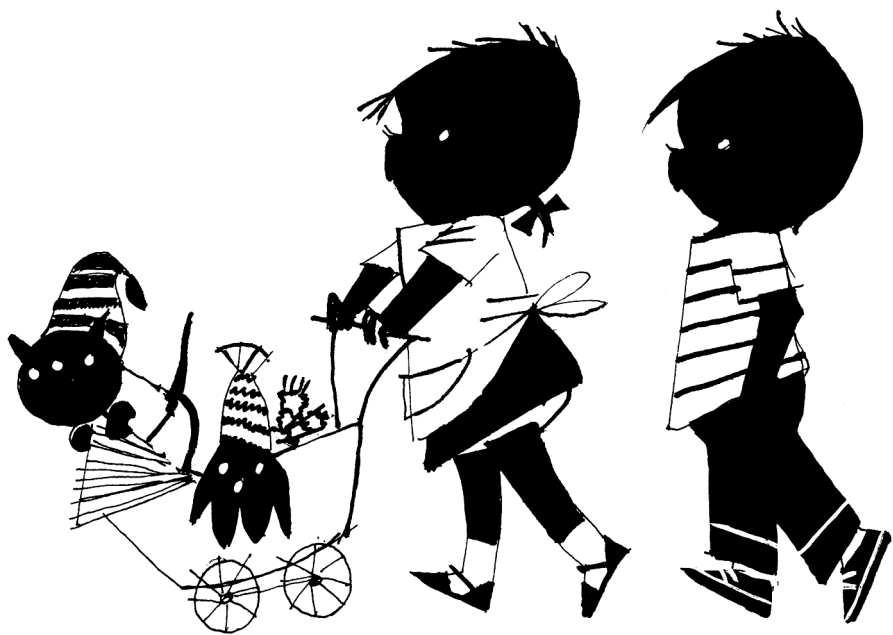
‘Hebben we dan geen kinderen?’ vraagt Jip.

‘Nee, Poppejans is kapot. Haar hoofd is eraf.’

Dat is heel treurig. Een vader en een moeder met één kind. En dan nog een kind zonder hoofd.

‘Weet je wat? Takkie is ons kind. En de poes ook.’

Dan gaan Jip en Janneke de poes aankleden. En

Takkie krijgt ook een jasje aan. En een petje op. En dan gaan vader en moeder rijden met de kindervagen.

Het gaat erg leuk. Maar het duurt niet lang.

Want o, de kinderen blijven niet zitten. Ze springen uit de vagen. Allebei. En ze proberen hun kleertjes uit te doen!

‘Hier blijven!’ roepen vader en moeder. Maar het helpt niet. De kinderen lopen weg.

Nu komt Jannekes moeder eraan. ‘Wat doen jullie daar?’ zegt ze. ‘Kijk nou toch, die arme dieren. Kleed ze eens gauw uit! Je mag een poes en een hond niet aankleden. Dat vinden ze zo naar.’

Jip en Janneke pakken de poes en de hond beet. En trekken gauw de kleertjes uit.

Jammer. Het was net zo echt.

Nu gaan ze weer theedrinken. Vader en moeder met één kapot poppenkind. Een kind zonder hoofd.

Jip zit vast

Jip en Janneke spelen in de tuin.

Ze spelen tikkertje. Om de appelboom heen.

En ze gillen. En ze schreeuwen zo hard.

‘Tik, jij bent ’m,’ roept Janneke. En ze holt weg.

Jip wil haar tikken, maar ineens – wat is dat? Hij zit aan de boom vast. Met zijn trui.

Hij trekt en hij sjort. Hij zit met een draadje van zijn trui vast. En kijk, het draadje wordt langer. En langer, en langer.

‘Pas op!’ roept Janneke. ‘Je trekt je trui uit.’

Maar Jip vindt het leuk. Hij loopt een eindje weg. En de draad wordt aldoor langer.

Nu loopt hij om de boom heen. En de draad gaat nu ook om de boom heen.

‘Pas toch op,’ zegt Janneke. ‘Dat mag je niet doen.’

Maar Jip moet zo lachen. Hij loopt maar rond en

rond en rond, en de draad wikkelt om de boom.
En zijn trui wordt almaar korter.

En nu moet Janneke ook lachen. Het is zo'n gek gezicht. Nu heeft Jip nog maar een halve trui aan.

En dan gaat de draad niet verder. Hij zit vast.

'Ik zal het losmaken,' zegt Janneke. 'En je moet gauw naar je moeder.'

En Janneke trekt de draad stuk en dan is Jip los.

Nu durft hij bijna niet naar binnen.

'Jip!' roept moeder. 'Jip, wat doen jullie daar?'

'Jip zijn trui is helemaal uitgetrokken!' roept Janneke.

Nu is Jip zo bang. Hij kruipt achter de boom.

Maar moeder is heel vlug bij hem.

Ze is heus boos. 'Dat is erg stout van je, Jip,' zegt ze. 'Die trui heeft oma gebreid. En het was een heel werk. En kijk nou toch!'

Daar staat Jip, heel treurig, met een halve trui.

'Nooit meer doen...' huilt hij.

'Nee, dat moest er nog bij komen,' zegt moeder.